

[A. C. Normann.]

landet ca. 115 mill. kg fisk i Esbjerg, hvoraf næsten 100 mill. kg var industrifisk, hvad der vil sige en tredobling siden 1952. Derfor er det så uhyre nødvendigt at få det femte bassin, der foruden at skaffe kajplads vil gøre det muligt ved en afspærring fra de andre bassiner at få konsumfisken adskilt fra industrifisken.

Jeg ved meget vel, at den højtærede minister — ved siden af nu formentlig at udtrykke velvilje — kan henholde sig til den økonomisk vanskelige situation med den tunge vægt, dette argument for øjeblikket har og må have. Al offentlig anlægsvirksomhed er imidlertid ikke standset, den har tværtimod været opretholdt i et omfang, som ikke — i alt fald efter min mening — har været fuldt forsvarligt. I den prioritetsliste, ministeriet formentlig har, og som burde sammenholdes kritisk med og derefter indarbejdes i en alle statsarbejder omfattende prioritetsliste, bør bestandig de produktive og valutaskabende formål tilgodeses først. Jeg håber, ministeren er enig med mig heri, og jeg henleder samtidig ministerens opmærksomhed på, at igangsættelsen af det stykke produktive arbejde, jeg her foreslår fremmet, vil vække glæde blandt de temmelig mange arbejdsløse, der er i Esbjerg.

Ministeren lovede for et par måneder siden en deputation at ville overveje sagen udfra en velvillig indstilling. Jeg håber nu, at han vil beslutte sig til også at fremme den.

Til sidst vil jeg gerne henlede den højtærede trafikministers opmærksomhed på et andet forhold af lokal og måske en lille smule usædvanlig art. Det er spørgsmålet om forbindelsen mellem fastlandet og Mandø. Afgørelsen af, i hvilket omfang det lille øsamfund på Mandø bør sikres bedre mod stormflod, er stadig trukket ud. Det samme gælder vurderingen af, om det vil være rimeligt og i væsentlig grad marskskabende at anlægge en dæmning over til øen. Befolkningen på øen klarer sig stadig med køreturen gennem Vadehavet, som kun kan forceres, når vandstanden tillader det. Der opretholdes på den pågældende 5—6 km lange strækning en kørevej, omend ikke en vej i normal forstand, men en passage, ved opsætning af koste og grene

ved siderne og ved, at store mængder af ral hvert år køres ud og så iøvrigt ret hurtigt derefter skylles bort af havet.

Da der ikke hos kommunerne på landsiden er nogen interesse i forbindelsesvejen mellem fastlandet og øen, kommer byrden alene til at hvile på Mandø kommune, selvom der her er tale om en udensogsvvej. Jeg er egentlig ikke helt klar over, om det er korrekt at sige det på den måde, men jeg tror, man kan sige, at der her er tale om en vej, som egentlig ikke ligger i nogen som helst dansk kommune, og at forholdet altså er et ganske særligt. Selvom Mandø kommune får det normale vejfondstilskud, som gælder for sognekommuner, er det næppe rimeligt, at vedligeholdelsespligten af en interkommunal forbindelsesvej ensidigt påhviler den ene part, navnlig når der er tale om en kommune med så beskedne økonomiske muligheder som Mandø. Om det nu spiller en formel rolle, at vejen vist ingen steder er registreret som offentlig vej, ved jeg ikke, men jeg vil gerne henstille til trafikministeren at overveje, om der ikke af statens vejmillioner kan ydes ekstraordinær støtte til forbindelsen med Mandø.

På så mange andre steder opretholdes forbindelsen mellem øerne og de øvrige dele af Danmark af staten, og postvæsenet, som adskillige steder må opretholde forbindelsen til øerne med postbåde, formentlig undertiden med ret store omkostninger, har også interesse i, at der er en rimelig forbindelse til Mandø, der på mange måder føler de økonomiske virkninger af sin isolerede beliggenhed ret hårdt. Jeg tror, det ville forekomme de fleste i det høje ting naturligt, om forbindelsen mellem vore øer og hovedlandet betragtedes som en gensidig opgave.

Peter Kristensen (Aalborg): Under første del af finanslovdebatten har det ikke manglet på henstillinger om at vise tilbageholdenhed med hensyn til ønsker og krav overfor statskassen. Disse henstillinger har bl. a. haft adresse til de menige folketingsmedlemmer, der traditionen tro benytter lejligheden til at fremføre lokale ønsker overfor ministrene her ved finanslovsforslagets første behandling. Betænkkeligheden ved stigende udgifter er ingenlunde af ny dato, men har eksisteret lige siden provisorieårenes ophør, og alligevel har der under de skiftende rege-